

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Historiae Ecclesiasticae Pars ...

Historiae Ecclesiasticae Pars Tertia, Qva Continentvr Hermiae Sozomeni
Salaminij lib. 9. Euagrij Scholastici Epiphanensis lib. 6

Christopherson, John

[Köln], 1569

De Amantio Eunuchō & Theocrito, vtque Iustinus illos trucidauerit. Caput
II.

urn:nbn:de:hbz:466:1-12718

111

EVAGRII SCOLASTICI, ECCLESIASTICAE HISTORIAE LIBER

QVARTVS.

De imperatore Iustino primo. Caput I.

Ostquam Anastasius ex corporis ergastulo ad præclarium domicilium, uti dixi, demigravit, Iustinus genere Thrax, nono die mensis Panemii, qui à Latinis Iulius nominatur, anno autem quingentesimo sexagesimo sexto ex eo tempore, quo vrbs Antiochia primum illud nomen accepit, purpura vestitur imperatoria, & à militibus prætorianis, quibus ante, cum esset præfectus ordinum aulicorum, præfuerat, imperator declaratur. Qui quidem ad istam imperatoris dignitatem præter omnem spem propterea ascendit, quod multi & præstantes viri, cum Anastasio cognatione coniuncti, adhuc superfuerunt: qui cum omnibus rebus, quas prosper & beatus vitæ status postulat, abundare videbatur, tum eam consecuti potentiam, quæ homines in tā amplo honoris gradu locare possit.

De Amantio Eunuchò & Theocrito, utque Iustinus illos trucidauerit.

Caput II.

PER idem tempus Amantius, vir potens in primis cubiculo imperatoris præfuit: qui, quoniam non licebat Eunuchò, imperio Romano potiri, cupiebat Theocrito, homini secum fide & benevolentia coniuncto, coronam donari imperatoriam. Itaque Iustino accersito, magnam pecuniæ vim ei dat: quam iubet illis distribui, qui possent purpuram imperatoriam Theocrito impetiri, & ad id præstantum ma-

dum maximè viderentur idonei. Iustinus autem siue quòd
populum largitione suam planè reddidit, siue quòd excu-
bitorum benevolentiam pecunia sibi cõciliauit (vtrumque
enim memoratur) imperio ipse potitus est. Ac statim post,
Amantium & Theocritum cum alijs nonnullis è medio
sustulit.

*Vid. Cas.
in vit. Iu-
stini.*

Quòd dolo Vitalianum Iustinus interemit.

Caput III.

Vitalianum verò vitam in Thracia degentem, qui Ana-
stasium imperio exturbare moliebatur, Iustinus Con-
stantinopolim accersit. Nam & potentiam eius extir-
pauit, & ancipitem fortunam, quæ in bellis cerni solet, &
nominis eius celebritatem, quæ in omnium ore fuit, & im-
perij, qua flagrabat, cupiditatem. Ac cum coniectura pro-
spiceret, idque sane verissimè, se nõ alia ratione eum posse
vincere, nisi amicitiam erga eum simularet. Vultu mire ad
fraudem composito, quæ facillè deprehendi non posset, v-
num ex ducum numero, qui Præsentes vocantur, eum de-
signat. Et quò magis persuaderetur Vitaliano, & facilior
aditus ad fraudem pateret, ad consulatus quoque hono-
rem effert. Qui Consul factus, cum in palatio versaretur,
in porta quadam post aulam posita, per dolum cæsus occu-
bit: hæcque pœnas pro sceleribus, quæ tam inconsydera-
tè contra imperium Romanum consciuerat, persoluit. At
verò ista gesta fuere postea.

*Vid. Cas.
in vit. Iu-
stini.*

*Quomodo etiam exacto Seuero, Paulum pro illo
induxerit, paulò verò post Euphrasius Antio-
chena sedi præficitur. Caput IIII.*

Seuerus, qui antistes Antiochiæ, vti supra commemora-
tum est, ordinatus fuit, quoniam concilio Chalcedo-
nensi in dies singulos anathema indicere non destitit,
& maximè in litteris, quæ *ἰν ὁμοῖς σινδι*, id est, quæ de episco-
pis in sede episcopali collocandis scriptæ sunt, & in alijs,
quas ad istarum defensionem composuit, quasque, licet ad
omnes miserit patriarchas, solus tamen Ioannes Alexan-
driæ antistes, Ioannis alterius successor, Dioscorus & Ti-
mothe-